SZEGEDI ÍTÉLŐTÁBLA
Pf.I.20.182/2017/3. szám

A Szegedi Ítélőtábla a Dr. Kastyják János ügyvéd által képviselt **felperes neve (címe)** szám alatti lakos felperesnek – a Dr. Ba Mariann ügyvéd által képviselt **alperes neve(címe)** szám alatti lakos alperes ellen sérelemdíj megfizetése iránt indított perében a Kecskeméti Törvényszék 2016. december 12. napján kelt 15.P.21.226/2016/17. sorszámú ítélete ellen a felperes részéről 18. sorszámon előterjesztett fellebbezés folytán folyamatban lévő másodfokú eljárásban – tárgyaláson kívül – meghozta az alábbi

Í T É L E T E T:

Az elsőfokú bíróság ítéletének **nem fellebbezett részét nem érinti**, megfellebbezett rendelkezései közül az ítélet indokolásából **mellőzi** az alábbiakat:

2. oldal 1. bekezdés 10. sora: „Ebben az időszakban a felperes várandós volt férjétől ...”

2. oldal 1. bekezdés 13. sora: „…, hogy volt élettársa és annak újabb házastársa (felperes) ...”

4. oldal 1. bekezdés 6. sora: „…, hanem azért nem tudott elhelyezkedni, mert már ebben az időszakban is várandós volt, illetve kiskorú gyermeke született.”

4. oldal utolsó bekezdés: „A valóság ezzel szemben az, hogy a felperes már 2014. január 18. napján várandós volt, majd gyermeke született, amely körülmény az álláskeresésben, munkavállalásban helyzetét nehezítette, ...”

4. oldal utolsó bekezdés utolsó sora: „… felperes tette közzé a facebookon azt, hogy az alperes vele szemben büntető feljelentést kezdeményezett.”

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, 15 nap alatt fizessen meg a felperesnek 1.500,- (Egyezerötszáz) forint másodfokú eljárási költséget.

Kötelezi a felperest és az alperest fizessenek meg az államnak – külön felhívásra – személyenként 4.000,- (Négyezer) forint le nem rótt fellebbezési eljárási illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I N D O K O L Á S

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint az alperes és **(személy neve)** kapcsolatából 2012. október 18-án **...** utónevű közös gyermekük született, majd az élettársi kapcsolat közöttük 2012. november 22-én megszűnt, ezt követően a kiskorú gyermek az alperes tartásába került.

(személy neve) az alperessel való élettársi kapcsolat megszakadását követően házasságot kötött a felperessel, kapcsolatukból született gyermekük jelenleg 8 hónapos. **(Személy neve)** 2014. január 18-án délután 15 óra 30 perc körüli időpontban az alperestől született **...** utónevű közös gyermeküket a kapcsolattartás gyakorlása céljából elvitte a **(város 1 neve)**, **(utca, házszám)** alatti albérletébe, ahol házastársával – a felperessel – és annak első házasságából született lánygyermekével éltek. Ebben az időszakban a felperes várandós volt. A helyszínre előzetes megbeszélés után megérkezett az alperes, hogy megtekintse a kapcsolattartás végrehajtásának helyét, ezzel szándéka szerint azt akarta ellenőrizni, volt élettársa és annak újabb házastársa (felperes) a gyermeket a láthatás idejére milyen körülmények közé viszi. Az alperes engedéllyel lépett be a lakás előszobájába, ahol a felperes közölte vele, nem mehet beljebb a lakásba, vagyis csak az előszobában megállva nézhet szét. Ezt a felhívást azonban az alperes nem vette tudomásul, hanem kabátban és cipőben megindult befelé a nappaliba. A felperes ezt észlelve kinyújtotta a jobb kezét, azt az alperes elé tette, hogy megakadályozza őt a továbbhaladásban, de az alperes elsodorta a felperes kezét, mire a felperes jobb kezével elkapta az alperes kabátját. Ekkor **(személy neve)** a két nő közé lépett, bal kezével balra tolta a felperest, jobb kezével jobbra az alperest, majd kihátrált a dulakodók közül. A felperes továbbra sem engedte el az alperes kabátját, aki be akart menni a nappaliba. E közben hirtelen visszafordult, majd egy alkalommal jobb kézzel, zárt ököllel arcul ütötte a felperest az arca jobb felét eltalálva. Ettől a felperes orrán és száján duzzanattal járó sérülések keletkeztek, belülről a szája széle is felrepedt, majd az alperes ismételten megpróbálta megütni, ami azért nem járt sikerrel, mert a felperes elhajolt az újabb ütés elől. A dulakodás kölcsönös volt, a felperes az őt ért támadást követően egy alkalommal jobb kézzel, nyitott tenyérrel pofon ütötte az alperest, akit az arca bal oldalán talált el az ütés. Ezt követően a felperes és férje, **(személy neve)** együttes erővel „kitolták" az alperest a lakás nappalijából annak előszobájába, majd onnan a lakás területéről a lépcsőházba. Ezután az alperes elhagyta a helyszínt, majd a felperes, illetve az alperes a **(város 1 neve)**-i Kórházba ment, ahol mindketten látleletet készíttettek az őket ért sérülésekről. A sérülések következtében a felperes bizonyíthatóan 8 napon belül gyógyuló könnyű testi sérüléseket szenvedett.
A felperes magánindítványára a büntetőeljárás során a **(város 1 neve)**-i Járásbíróság 8.B**....** sorszámú ítéletével az alperes bűnösségét megállapította magánlaksértés és testi sértés vétségében, ezért őt egy év próbára bocsátotta. Az ítélet a **(város 2 neve)**-i Törvényszék 3.Bf**....** számú ítéletével jogerőre emelkedett.
Az alperes feljelentésére a könnyű testi sértés vétsége miatt kezdeményezett büntetőeljárásban a **(város 1 neve)-**i Járásbíróság 9.B**....**. sorszámmal megszüntette az eljárást, mert a magánvádló alperes ejtette a vádat a felperessel szemben. A végzés 2015. október 28-án lett jogerős.

A felperes keresetében annak megállapítását kérte, hogy az alperes 2014. január 18-án megsértette testi épséghez, magánlakás sérthetetlenségéhez és jóhírnévhez fűződő személyiségi jogait azzal, hogy az alperes feljelentése alapján a **(város 1 neve)-**i Járásbíróság előtt 9.B... számon folyt eljárásban 2014. február 5-től 2015. október 28-ig büntetőeljárás hatálya alatt állt, mely őt elhelyezkedésében hátráltatta. A büntetőeljárás hátrányos megítélés kialakítására volt alkalmas vele szemben. Keresetét a Ptk. 76. § (1) bekezdésére, 82. §-ára, illetve 78. § (1) bekezdésére alapította. Ezen túl kérte az alperest megfelelő elégtétel adására kötelezni. Nemvagyoni kárigényét 600.000,- forintban jelölte meg.

Az alperes ellenkérelme a kereset elutasítására irányult. Hangsúlyozta, a könnyű testi sértés és magánlaksértés kölcsönös konfliktus alapján alakult ki. A cselekményeknek ugyanolyan részese volt a felperes is, lényegében a békesség kedvéért ejtette a vádat vele szemben. Kiemelte, a felperes nem a folyamatban volt büntetőeljárás miatt nem tudott elhelyezkedni, hanem mert már ebben az időszakban is várandós volt, illetve gyermeke született.

Az elsőfokú bíróság ítéletével megállapította, hogy az alperes 2014. január 18-án megsértette a felperes testi épséghez, egészséghez és a magánlakás sérthetetlenségéhez fűződő személyiségi jogait, ezért 100.000,- forint nemvagyoni kártérítés megfizetésére kötelezte, valamint 15 nap alatt saját kezűleg megírt bocsánatkérő levél megküldésére postai úton, ajánlott küldeményként az ítélet rendelkező részében részletezett megszövegezéssel. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította. Indokolásában a Ptk. 76. § és 82. §-ára hivatkozással kifejtette, az alperessel szemben folyamatban volt büntetőeljárásban feltárt tényállás alapján az alperes kétségkívül személyiségi jogot sértő magatartást tanúsított a felperessel szemben, megsértette testi épséghez, egészséghez és a magánlakás sérthetetlenségéhez fűződő jogát.
Nem találta alaposnak ugyanakkor a jóhírnév megsértése kapcsán előterjesztett kereseti kérelmet. Hangsúlyozta, a felperes nem bizonyította, hogy a vele szemben folyt büntetőeljárás következtében nem sikerült elhelyezkednie. A valóság ezzel szemben az, hogy már 2014. január 18-án várandós volt, majd gyermeke született, amely körülmény az álláskeresésben, munkavállalásban helyzetét nehezítette. Ezen túl megállapította, valós tényen alapult az alperes által kezdeményezett büntetőeljárás, ami önmagában kizárja a jóhírnév sérelmének megvalósulását.
A nemvagyoni kártérítés összegét a Ptk. 355. §-át alkalmazva határozta meg, értékelve, hogy a testi épség és egészség megsértésére a peres felek között kölcsönösen sor került, az alperes kisebb, a felperes nagyobb sérüléseket szenvedett. Hozzátette, a cselekvőséget motiválta a felek közötti, magánéletükből eredő éles konfliktushelyzet. Nagyobb súllyal vette figyelembe a magánlakás megsértését az alperes részéről, mivel felszólítás ellenére azt nem hagyta el.

A felperes az ítélet indokolása ellen terjesztett elő fellebbezést. Részletezte azokat az ítélet indokolásában szereplő megállapításokat, melyeket mellőzni kért.

A fellebbezés **részben alapos**.

Az elsőfokú bíróság ítéletének indokolásában tényállásként rögzítette, hogy a személyiségi jogsértés idején a felperes várandós volt férjétől, **(személy neve)-**től.
A rendelkezésre álló iratok – köztük a **(város 1 neve)-**i Járásbíróság 8.B.**...** számú ítéletének indokolása – ilyen tényre nem utalnak, következésképpen az ítélőtábla mellőzi az elsőfokú bíróság ítéletének indokolásából azokat a megállapításokat, melyek szerint 2014. január 18-án a felperes várandós volt.
Ugyancsak nem volt helytálló az elsőfokú bíróság azon megállapítása, miszerint a felperes férjének ez újabb házassága lenne, korábban házastársi kapcsolatban nem élt.

Nem volt alapos ugyanakkor a felperes fellebbezése az alábbiak kapcsán:
Kifogásolta az ítélet indokolásának 2. oldal 2. bekezdésében írt a „dulakodás kölcsönös volt" kitételt. Az nem volt vitás a perben, hogy mindkét fél a másikat megütötte. A Pp. 221. § (1) bekezdése szerint az ítélet indokolásában röviden elő kell adni a bíróság által megállapított tényállást az arra vonatkozó bizonyítékok megjelölésével. Meg kell röviden említeni azokat a körülményeket, amelyeket a bíróság a bizonyítékok mérlegelésénél irányadónak vett, végül utalni kell azokra az okokra, amelyek miatt a bíróság valamely tényt nem talált bizonyítottnak, vagy amelyek miatt a felajánlott bizonyítást mellőzte. A törvényi követelmény szerint általánosságban a tényállást röviden kell előadni. Ennek megfelelően a perbeli eljárás egyes mozzanatait csak annyiban kell ismertetni, amennyiben azok a bíróság döntésére befolyással voltak. Az elsőfokú bíróság értékelte a rendelkezésre álló okirati bizonyítékokat, köztük az alperessel szemben folyamatban volt büntetőeljárás során hozott jogerős ítéletet. Nem volt szükség azonban a személyiségi jogi per érdemi eldöntése szempontjából a teljes büntetőeljárásban feltárt tényállás

ismertetésére, azt csak összefoglalóan, lényegét tekintve rögzítette. Az általa használt „dulakodás kölcsönös volt” szókapcsolat kizárólag arra utalt, hogy a peres felek között testi kontaktus volt, ennek tényét viszont egyik fél sem tette vitássá.

Nem találta alaposnak az ítélőtábla a felperesi fellebbezési érvelést a munkakereséssel összefüggésben sem. A **(város 1 neve)-**i Járásbíróságnál 2015. december 2-án előterjesztett keresetében a felperes azt adta elő, hogy a büntetőeljárás miatt 20 hónapig nem kérhetett erkölcsi bizonyítványt, ami egy új munkahelyen történő munkavállalását önhibáján kívül hiúsította meg. 2014-ben két olyan álláslehetősége is adódott, melynek megpályázásához csak és kizárólag erkölcsi bizonyítvány hiányában nem felelt meg jelentkezése. A fenti jogelvekből kiindulva ez mindenképpen a felperes munkavállalási nehézségeit jelenti, és erre a következtetésre jutott az elsőfokú bíróság is.

Ugyanakkor az ítélőtábla a rendelkezésre álló iratok között nem talált olyan bizonyítékot, amely azt támasztotta volna alá, hogy a felperes az üggyel kapcsolatban a facebookon közzétett volna állítást vagy véleményt, ennélfogva mellőzte az ítélet indokolásából a kifogásolt részt.

A kifejtettekre tekintettel az ítélőtábla az elsőfokú bíróság ítéletének indokolását a rendelkező részben foglaltaknak megfelelően a Pp. 253. § (2) bekezdése szerint részben megváltoztatta.
Miután a fellebbezés mintegy 50%-ban vezetett eredményre, a felek a Pp. 81. § (1) bekezdésének megfelelően azonos arányban kötelesek a tárgyi illetékfeljegyzési jogos perben előzetesen le nem rótt 8.000,- forint összegű, az elsőfokú ítélet indokolása elleni fellebbezési eljárási illeték (Itv. 48. §) viselésére.
Ugyanezen Pp. rendelkezés alkalmazásával döntött az ítélőtábla a felperes másodfokú eljárásbeli jogi képviselete kapcsán felmerült eljárási költségről, a kifejetett jogi munka mennyisége és a fellebbezés tárgya figyelembevételével meghatározott 3.000,- forint (32/2003. (VIII.12.) IM rendelet 3. § (3) bekezdés, (5) és (6) bekezdés) 50-50%-ban terhelte a felekre és 1.500,- forint megfizetésére kötelezte az alperest.

Az ítélőtábla a fellebbezést a Pp. 256/A. § (1) bekezdés d) pontja alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

Szeged, 2017. május 31.

Dr. Kiss Gabriella s.k..	Bánfalvi-Bottyán Csilla s.k..	Bálind Attila s.k.
a tanács elnöke	előadó bíró	táblabíró